

GROZNI GAŠA

I SMRDLJIVA BOMBA

FRANČESKA SIMON

Ilustrovaó: *Toni Ros*

Preveo:
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Francesca Simon

Horrid Henry's Stinkbomb

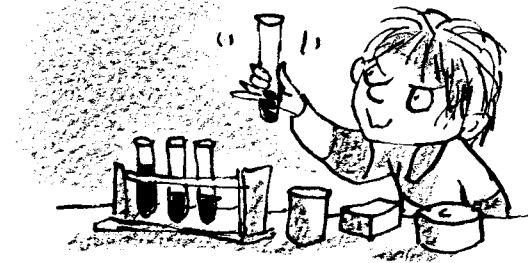
Text Copyright © Francesca Simon 2002

Illustrations Copyright © Tony Ross 2002

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Džoši

SADRŽAJ

1. GROZNI GAŠA ČITA KNJIGU 9
2. GROZNI GAŠA I SMRDLJIVA BOMBA..... 29
3. ŠKOLSKI ZADATAK GROZNOG GAŠE..... 47
4. GROZNI GAŠA SPAVA U GOSTIMA..... 69

1

.....

GROZNI GAŠA ČITA KNJIGU

Bla bla bla bla bla.

Gospođica Sabljić je mlela kao navijena.
Grozni Gaša je u svesci za matiš crtao krokodile kako użinaju Sabljićku.

Gric! Ode joj glava.

Cim! Zbogom, ного.

Krc! Pa-pa, zubi.

Mljac-mljac. Na licu Gašinog krokodila širio se sit, zadovoljan kez.

Bla-bla-bla knjige bla-bla-bla čitanje bla-bla-bla nagrada bla-bla

... NAGRADA?

Grozni Gaša je prestao sa žvrckanjem.

„Kakva nagrada?“, zaurao je.

„Gašo, ne dernjaj se“, rekla je gospođica Sabljic.

Grozni Gaša je mahnuo rukom i viknuo:

„Kakva nagrada?“

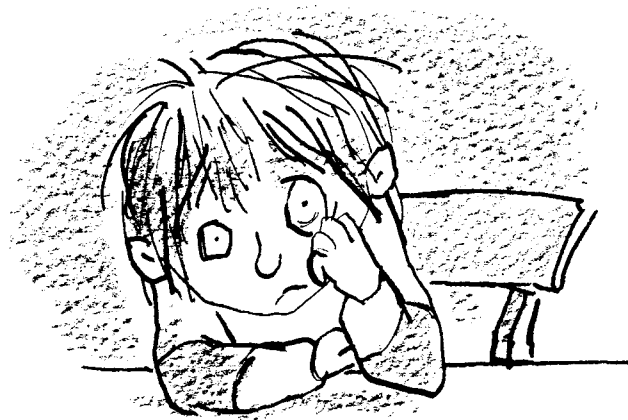
„Pa, Gašo, da si me slušao umesto što si žvrljao, znao bi kakva nagrada, zar ne?“, rekla je gospođica Sabljic.

Grozni Gaša se namrštio. Eto kakve su učiteljice. Taman te zanima šta pričaju pa postaviš pitanje, a onda neće da odgovore.

„Dakle, deco, kao što sam govorila pre nego što sam ovako nevaspitano prekinuta...“, prostrelila je Groznog Gašu pogledom, „imate dve nedelje da pročitate što više knjiga za školsko takmičenje. Ko pročita najviše knjiga

dobija lepu nagradu. Veoma lepu nagradu. Ali zapamtite, morate da napišete sadržaj svake knjige koju pročitate.“

Oh, Takmičenje u čitanju. Grozni Gaša se skljojao u stolici. Fuj. Čitanje je težak, naporan posao. Sama pomisao na okretanje stranica bila je dovoljna da se oseti potpuno iscrpeno. Zašto nikada nema zabavnih takmičenja, kao na primer, kome stomak najglasnije krči, ili ko se najviše dere na času, ili ko zna najružnije reči? Na tim takmičenjima Grozni Gaša bi stalno pobeđivao.

Ali ne. Gospođica Sabljic nikada neće prirediti *zabavno* takmičenje. Pa, nema šanse da on učestvuje u takmičenju u čitanju. Gaša će morati da posmatra decu koja to nikako ne zaslužuju, Bistru Bisu ili Pametnog Predraga na primer, kako primaju nagradu dok on praznih ruku sedi pozadi. Kakva nepravda!

„Šta je nagrada?“, viknula je Hirovita Hana.

Verovatno nešto glupo, kao pernica, pomislio je Grozni Gaša. Ili majica s imenom škole.

„Slatkiši!“, viknuo je Alavi Aca.

„Milion dinara!“, viknuo je Nemogući Neša.

„Krpice iz butika!“, viknula je Fina Fatima.

„Skejtboard!“, viknuo je Munjeviti Mića.

„Hrčak!“, rekao je Zabrinuti Zoki.

„Tišina!“, zagrmela je gospođica Sabljic.

„Nagrada su četiri karte za novi zabavni park.“

Grozni Gaša se ispravio. Zabavni park! Čoveče! On obožava zabavne parkove! Vrteške! Tobogani! Šećerna pena! Njegovi zli,

grozni roditelji nikada ga nisu vodili u zabavne parkove. Vukli su ga u muzeje. Terali su ga u šetnje. Ali ako pobedi u takmičenju, moraće da ga odvedu. Mora da osvoji tu nagradu. Prosto mora. Ali kako da pobedi u takmičenju u čitanju knjiga a da ih ne čita?

„Je l' se računaju stripovi?“, viknuo je Nemogući Neša.

Groznom Gaši je poskočilo srce. On je bio kralj čitalaca stripova. U takvom takmičenju će da pobedi kao od šale.

Gospođica Sabljic se zagledala u Nešu svojim zlobnim očicama.

„Naravno da se ne računaju!“, rekla je. „Biso! Šta misliš, koliko ćeš knjiga pročitati?“

„Petnaest“, odgovorila je Bistra Bisa.

„Predraže?“

„Osamnaest“, rekao je Pametni Predrag.

„Devetanest“, rekla je Bisa.

„Dvadeset“, rekao je Predrag.

Grozni Gaša se osmehnuo. Kako će se zaprepastiti kada *on* osvoji nagradu. Počeće da čita čim stigne kući.

Grozni Gaša se pružio u udobnoj crnoj fotelji i uključio televizor. Imao je dovoljno vremena da čita. Počeće sutra.

Utorak. Čoveče! Pet novih stripova! Pročitaće prvo njih, pa će kasnije preći na knjige.

Sreda. Ura! Nova epizoda Mutanta Maksa na televiziji! Odmah posle počinje s čitanjem.

Četvrtak. Nemogući Neša je doneo svoju strava novu kompjutersku igru, „Cepaj! Lemaj!“. Gaša je cepao i lemao, cepao i lemao...

Petak. Zev. Grozni Gaša je bio umoran posle dugačke, naporne nedelje. Sutra ću pročitati brdo knjiga, pomislio je Gaša. Ipak još ima mnogo vremena do kraja takmičenja.

„Koliko si *ti* knjiga pročitao, Gašo?“, upitao je Savršeni Saša, digavši pogled s kauča.

„Tonu“, slagao je Gaša.

„Ja sam pročitao pet“, ponosno je rekao Savršeni Saša. „Više od svih u mom razredu.“

„Ma baš si strašan“, rekao je Gaša.

„Ti si samo ljubomoran“, rekao je Saša.

„Baš bih na tebe bio ljubomoran, crve“, iscerio se Gaša. Otišao je do kauča. „I, šta sada čitaš?“

„Veselu pelenu“, rekao je Saša.

Vesela pelena! To baš liči na Sašu da čita tako glupave knjige.

„O čemu se radi?“, upitao je Gaša prezrivo frknuvši.

„Odlična je“, rekao je Saša. „Ima jedna pelena...“ Onda se zaustavio. „Čekaj. Neću ništa da ti pričam. Samo hoćeš da čuješ sadržaj zbog takmičenja. E, pa zakasnio si. Sutra je poslednji dan.“

Groznom Gaši se učinilo kao da mu je neko zario bodež u srce. Nemoguće! Sutra! Kako se sutra tako brzo prišunjalo?

„Molim?“, kriknuo je Gaša. „Takmičenje se završava – sutra?“

„Da“, rekao je Saša. „Trebalo je ranije da počneš s čitanjem. Jer lepo se kaže: 'Ono što možeš danas, ne ostavljaj za sutra.'“

„Začepi“, rekao je Grozni Gaša. Grozničavo se osvrnuo oko sebe. Šta da se radi, šta da se radi? Morao je da pročita nešto, bilo šta – i to brzo.“

„Daj to!“, zarezao je Gaša i oteo Saši knjigu. Grozničavo je počeo da čita:

„Ja sam vesela pelena i oblači me jedna seka Jelena...“

Savršeni Saša je oteo nazad svoju knjigu.

„Ne!“, vrisnuo je Saša, čvrsto je stežući.

„Moja je.“

GROZNI GAŠA

Gaša je napao.

„Moja je!“

„Moja je!“

Ceee-eeepp.

„MAAAAMAAAA!“, zaurla Saša. „Gaša

mi je pocepao knjigu!“

Mama i tata su dotrčali u sobu.

„Otimate se – oko knjige?“, upitala je mama.

Sela je na stolicu.

„Ostala sam bez reči“, rekla je mama.

„Pa, ja nisam“, rekao je tata. „Gašo! Pravać u svoju sobu!“

„Dobro!“, zaurlao je Grozni Gaša.

Grozni Gaša se šetkao po svojoj sobi. Morao je nešto da smisli. I to brzo.

Aha! Soba je bila puna knjiga. Samo će prepisati naslove. Ha. Prosto kao pasulj.

GROZNI GAŠA ČITA KNJIGU

A onda se Grozni Gaša iznenada prisetio. Morao je da napiše sadržaj svake pročitane knjige. Maler. Gospođica Sablijić je znala brda knjiga. Sigurno će znati radnju *Kengura Džeka* ili *Pustolovina Čarobnog ćebenceta*.

Pa, znači da će morati da pozajmi Sašin spisak.

Grozni Gaša se ušunjao u Sašinu sobu. Na sredini besprekorno urednog stola nalazila se Sašina prijava za takmičenje. Gaša ju je pročitao.

Saša je naravno imao dosadnu i groznu knjigu *Miš ide u grad*. Hoće li preživeti da prijavi bebaste knjige kao što su *Vesela pelena* i *Miš ide u grad*?

Za dan u zabavnom parku bio je spreman na sve.

Gaša je brzo prepisao Sašin spisak i sadržaje. Ura! Sada je imao pet knjiga. Zidu smrti, evo me!, pomislio je Grozni Gaša.

Onda je Gaša morao da se suoči s užasnom istinom. Sašine knjige neće biti dovoljne za pobjedu. Čuo je da Bistra Bisa ima sedamnaest. Kad samo ne bi morao da piše sadržaje svih knjiga. Zašto, o zašto gospođica Sabljić zna sve knjige na svetu?

A onda je iznenada Gaši sinula sjajna, čudesna ideja. Bila je toliko sjajna i toliko jednostavna da je Grozni Gaša bio zapanjen. Naravno da postoje knjige za koje gospođica Sabljić ne zna. Knjige koje nisu napisane – za sada.

Grozni Gaša je zgrabio spisak.

„Miš ide u grad. Uzbudljive pustolovine jednog miša u gradu. Upoznaje psa, mačku i patka.“

Zašto bi taj siroti miš išao samo u grad? Gaša je brzo počeo da piše.

„Miš ide na selo. Uzbudljive pustolovine miša na selu. Upoznaje...“

Gaša je zastao. Šta bi ovaj mogao da upozna na selu? Gaša nije imao pojma.

Aha. Gaša je brzo napisao. „Upoznaje ovcu i vukodlaka.“

„Miš putuje oko sveta. Miš otkriva da je svet okrugao.“

„Miš ide u vecu. Uzbudljive pustolovine miša i njegove noše.“

